19/04/2020

“Μόνοι… Μόνοι… Μόνοι…”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

“Μόνοι… Μόνοι… Μόνοι…” αναφέρει η επίκαιρη Πάσχαλια ανάρτηση της Ιεραποστολής στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης υπό του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου κ. Προδρόμου.

“Η λέξη που μοιάζει να περιγράφει την ψυχή κλήρου και λαού αυτό το Πάσχα. Μόνοι, κεκλεισμένων των θυρών. Μόνοι, στην απανταχού της γης απομόνωση. Μόνοι, στα ανήλιαγα δωμάτια των ψυχών μας, που πάντα τρομακτικά άδεια ήταν. **Και οι βαρύγδουπες φράσεις: “πώς θα γίνει Ανάσταση δίχως πιστούς;”** Πώς θα βιώσουμε το πάθος και τη λήξη αυτού δίχως την παρουσία του άλλου;”. Και τότε να! Η ταπείνωση δια της Εκκλησίας. Ουδένα χρειάστηκε ο

Χριστός για να Αναστηθεί, ουδένα για να προσφέρει τη ζωή. Μόνος, ως ο Μόνος Θεός, κατέβηκε στα παλάτια του Άδου συντρίβοντας μοχλούς αιωνίους, **Μόνος ως μοναδική ακτίνα φωτός στον τόπο της απόγνωσης, Μόνος ως δρόσος στο καύμα της κολάσεως.** Και τότε συνάντησε τους πάντες, δίνοντάς τους την ελευθερία να παρασυρθούν στον ποταμό της αγάπης Του• αυτόν που εκβάλλει στις ακρογιαλιές του παραδείσου. Μόνος ως ο Ιωνάς, ταλαίπωρος ως προφήτης, ως ο μόνος ορών μεταξύ των τυφλών, φτάνει στην Νινευή για να κηρύξει τη ζωή, Μόνος ως ο Δημιουργός όλων που αναδημιουργεί τα πάντα απλά και μόνο ενώνοντας την κτήση μαζί του δι’ ενός δαρμένου, άψυχου και συνάμα ζωοποιου Σώματος. **Μόνος ως ο παπάς του χωριού, που κατέρχεται στον σκοτεινό Άδη του Ναού, και δια της φωνής του, με ένα μόνο “Χριστός Ανέστη”, γεμίζει φως τα καντήλια και ανταμώνει τους εγγύς και τους μακράν** στην Αγία Πρόθεση. Απορώ ποιός ένιωσε μόνος φέτος; Από τη στιγμή που στο Κοινό Ποτήριο Ανταμώσαμε και πάλι.

Χριστός Ανέστη, αδελφοί μου, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων!”.

Ιεραποστολή στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης

2 ώρες ·

Αναστάσεως αντάμωμα.

"Μόνοι... Μόνοι... Μόνοι..."
Η λέξη που μοιάζει να περιγράφει την ψυχή κλήρου και λαού αυτό το Πάσχα. Μόνοι, κεκλεισμένων των θυρών. Μόνοι, στην απανταχού της γης απομόνωση. Μόνοι, στα ανήλιαγα δωμάτια των ψυχών μας, που πάντα τρομακτικά άδεια ήταν. Και οι βαρύγδουπες φράσεις: "πώς θα γίνει Ανάσταση δίχως πιστούς;" Πώς θα βιώσουμε το πάθος και τη λήξη αυτού δίχως την παρουσία του άλλου;". Και τότε να! Η ταπείνωση δια της Εκκλησίας. Ουδένα χρειάστηκε ο Χριστός για να Αναστηθεί, ουδένα για να προσφέρει τη ζωή. Μόνος, ως ο Μόνος Θεός, κατέβηκε στα παλάτια του Άδου συντρίβοντας μοχλούς αιωνίους, Μόνος ως μοναδική ακτίνα φωτός στον τόπο της απόγνωσης, Μόνος ως δρόσος στο καύμα της κολάσεως. Και τότε συνάντησε τους πάντες, δίνοντάς τους την ελευθερία να παρασυρθούν στον ποταμό της αγάπης Του• αυτόν που εκβάλλει στις ακρογιαλιές του παραδείσου. Μόνος ως ο Ιωνάς, ταλαίπωρος ως προφήτης, ως ο μόνος ορών μεταξύ των τυφλών, φτάνει στην Νινευή για να κηρύξει τη ζωή, Μόνος ως ο Δημιουργός όλων που αναδημιουργεί τα πάντα απλά και μόνο ενώνοντας την κτήση μαζί του δι' ενός δαρμένου, άψυχου και συνάμα ζωοποιου Σώματος. Μόνος ως ο παπάς του χωριού, που κατέρχεται στον σκοτεινό Άδη του Ναού, και δια της φωνής του, με ένα μόνο "Χριστός Ανέστη", γεμίζει φως τα καντήλια και ανταμώνει τους εγγύς και τους μακράν στην Αγία Πρόθεση. Απορώ ποιός ένιωσε μόνος φέτος; Από τη στιγμή που στο Κοινό Ποτήριο Ανταμώσαμε και πάλι.

Χριστός Ανέστη, αδελφοί μου, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων!